

Arrest

nr. 128 064 van 13 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X- X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk terug binnengekomen in november 2013 (verklaring meervoudige asielaanvraag, stuk 10) en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 24 april 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 5 juni 2014.

1.3. Op 25 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd 25 juni 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent wettelijk en traditioneel gehuwd met A.(...) A.(...) (ov 6201894), met wie u 4 kinderen heeft. Van 1999 tot 2003 woonde u met uw gezin in Ingoeshetië omwille van de oorlog in Tsjetsjenië. Uw schoonbroer A.(...) kende in die periode problemen met de autoriteiten, waardoor hij zich genoodzaakt zag het land te verlaten. Uw eigen vader kende sinds 2005 problemen met de autoriteiten, nadat twee rebellen ongewild in uw vaders huis schuilden. Ook uw gezin bleef niet gespaard. Toen uw echtgenoot en uw schoonbroers een begrafenis bijwoonden in juli 2006, vielen gewapende mannen uw huis binnen, op zoek naar uw echtgenoot. Er waren ook invallen in de huizen van uw schoonbroers en één van hen, A.(...), werd meegenomen. Hierop vluchtten jullie allen naar Ingoeshetië, van waaruit uw schoonbroer met zijn gezin naar België vertrok. Een maand later keerde u terug naar Grozny omwille van uw zwangerschap, in oktober 2006 gevolgd door uw echtgenoot. Een jaar later werd uw vader opnieuw gearresteerd en een maand vastgehouden. In december 2007 werd vervolgens uw echtgenoot meegenomen en ondervraagd over uw vader. Onmiddellijk verlieten jullie de woning in Grozny, en brachten nog enkele weken in Ingoeshetië door alvorens de Russische Federatie te verlaten. Op 7 januari 2008 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Deze aanvraag werd op 19 mei 2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de weigeringsbeslissing bevestigde per arrest van 29 november 2010.

In 2011 vroeg uw echtgenoot via een tussenpersoon internationale paspoorten aan bij de Russische ambassade in Brussel voor u, zichzelf en uw oudste kind, vanwege de voorwaarden tot het bekomen van een regularisatie op basis van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In augustus 2013 werd dit paspoort van u ontvreemd.

Eind augustus 2013 besloot u met uw jongste kind naar Tsjetsjenië terug te keren vanwege uw onzekere verblijfssituatie in België. Omdat uw man niet akkoord ging met een terugkeer, ging u stiekem naar de Russische ambassade in Duitsland teneinde er de nodige reisdocumenten te bekomen. U verkreeg er een laissez-passer en ontmoette er een Russische man die u naar Grozny bracht. In Tsjetsjenië wisselde u uw laissez-passer in voor een internationaal paspoort en uw zoon werd ingeschreven in uw binnenlandse paspoort. U verbleef samen met uw zoontje en uw moeder in haar appartement en had plannen om een handeltje te beginnen. Halverwege oktober 2013 vielen echter gewapende mannen binnen bij u thuis. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw man en uw gezin, waarna de mannen weer vertrokken. Op 22 oktober vond opnieuw een inval plaats, waarbij men brutaler te werk ging. Er werden opnieuw vragen gesteld over uw man en gezin en u werd mishandeld en bedreigd. Een dag later stapte u naar de mensenrechtenorganisatie 'Objectiv' in de Staropromislovskiwijk van Grozny, waar K.(...) S.(...) beloofde u te helpen. Op 6 november 2013 kreeg u echter opnieuw bezoek van de ordediensten. U werd door 3 agenten van de ROVD meegenomen naar het politiekantoor in de Oktoberwijk te Grozny. U werd niet ondervraagd, maar werd die avond nog vrijgelaten na tussenkomst van Objectiv, die door uw moeder gecontacteerd was. Samen met uw moeder en zoontje dook u onder bij een tante in de Argunski Sovchoze, van waaruit u op 12 november 2013 opnieuw richting België vertrok, in het bezit van uw binnenlands en internationaal paspoort. Aan de grens met Polen diende u noodgedwongen een asielaanvraag in, waarna u doorreisde naar België. Op aanraden van een advocaat vroeg u uw moeder om bij de organisatie Objectiv een bewijs te gaan halen van de gebeurtenissen. Het attest, hetgeen u in het kader van huidige aanvraag voorlegde, bereikte u via een chauffeur die het traject Grozny – Brussel aflegde. U legde voorts nog uw binnenlandse paspoort voor, het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot en diens internationale paspoort.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke

wijze ondermijnd werd vanwege de verscheidene tegenstrijdigheden die vastgesteld werden en die betrekking hadden op de kern van uw asielrelaas en andere onaannemelijke verklaringen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw huidige asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op nieuwe gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk het gegeven dat u bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië zou zijn lastiggevalen door de ordediensten omwille van de motieven aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Er dient te worden benadrukt dat u tijdens uw huidige asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen heeft aangebracht met betrekking tot de motieven die u ertoe hebben aangezet uw land een eerste keer te verlaten in 2008, en die door het CG en de RvV als ongeloofwaardig werden beschouwd. Zo herhaalt u slechts dat ze uw man zochten maar dat u niet weet wat ze precies van hem willen (CGp17), en gaf u aan dat u nog steeds met uw man discussieert over de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde tegenstrijdigheden in jullie verklaringen, zonder hiervoor een redelijke uitleg te formuleren (CGp17). Verder stelde u niet te weten bij welke instanties de familie van uw echtgenoot zou zijn langs geweest na de verdwijning van uw schoonbroer, en stelt u dat er hieromtrent geen documenten zijn (CGp18), verklaringen die evenmin vermogen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas om te buigen.

De geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees wordt nog ondermijnd door de vaststelling dat u verklaarde naar Tsjetsjenië te zijn teruggekeerd samen met uw jongste kind, en dit zonder u hier ter dege op te hebben voorbereid of grondig te hebben geïnformeerd. Zo werd vastgesteld dat u zich voor uw terugkeer niet ter dege informeerde naar uw concrete situatie ter plaatse (CGp2-3, CGp6) maar zich slechts baseerde op geruchten over de algemene situatie (CGp2), hoewel u nog contacten had met uw moeder (CGp3), die voorafgaand aan uw vertrek nochtans sinds enige tijd in Tsjetsjenië verbleef (CG p6). Deze verklaringen getuigen van een ongebreidelde roekeloosheid, die niet te rijmen valt met uw vermeende vrees. U kan voor uw gebrekkige voorbereiding bovendien geen redelijke uitleg verschaffen. Zo antwoordde u op de vraag of u zonder informatie terugkeerde naar Tsjetsjenië slechts: "Ja. Maar wie kan eigenlijk zo'n vraag beantwoorden, niemand toch?" (CGp3) en stelde u tevens: "Ik dacht, je moet het zelf gaan zien, je kan het niet weten aan de hand van andere mensen hoe het daar is" (CGp2). Toen u gewezen werd op het feit dat uw moeder er reeds verbleef en u haar had kunnen contacteren, haalde u nogmaals aan: "Hoe zou zij dat kunnen weten hoe het voor mij zou zijn? Op deze vraag kan niemand een antwoord geven", verklaringen die geenszins kunnen overtuigen.

U benaderde bovendien de Russische autoriteiten, meer bepaald de Russische ambassade in Duitsland, om reisdocumenten te bekomen (CGp3-4). Ook bij uw terugkeer wendde u zich bovendien nogmaals tot de –plaatselijke – autoriteiten om er een internationaal paspoort aan te vragen en uw kind, dat de familienaam van uw echtgenoot draagt, te laten inschrijven in uw binnenlands paspoort (CGp7). Deze opvallende démarches, waarbij u zich meermaals wendde tot de autoriteiten van uw land van herkomst, ondanks uw beweerde vrees ten overstaan van deze autoriteiten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eerdere asielrelaas. Het gegeven dat u bovendien probleemloos de nodige administratieve formaliteiten kon vervullen, zowel bij de ambassade als in Tsjetsjenië zelf, ondermijnt de geloofwaardigheid van een reëel risico op vervolging nog verder. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u terugkeerde naar Tsjetsjenië, de deelrepubliek waar volgens uw verklaringen de eerdere vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan, en niet naar Moskou, waar uw moeder nochtans haar vaste verblijfplaats had (CGp3, p6). Bovendien is het opmerkelijk dat niet alleen u, maar ook uw echtgenoot, volgens zijn verklaringen in 2008 nog voorwerp van vervolging in de Russische Federatie, in 2011 de nodige stappen ondernam om bij de Russische ambassade in Brussel een internationaal paspoort aan te vragen, en deze ook ontving (CGp3-4). U heeft geen weet van eventuele problemen die zich hierbij zouden hebben voorgedaan en heeft hier ook niet naar gevraagd (CGp4).

Opnieuw strookt deze démarche en uw desinteresse in het verloop ervan niet met jullie beweerde vrees ten opzichte van de autoriteiten van jullie land van herkomst.

Hoewel uw terugkeer naar de Russische Federatie niet betwijfeld wordt, levert u geen overtuigende nieuwe elementen aan die de appreciatie van uw eerste asielaanvraag drastisch kunnen ombuigen. U slaagt er immers niet in om aannemelijk te maken dat u bij uw terugkeer daadwerkelijk problemen zou gekend hebben. Deze problemen zouden immers rechtstreeks voortvloeien uit de asielmotieven die u reeds bij een eerste aanvraag inriep ("Ik ben teruggegaan, en blijkt dat niet alles in orde is daar, dat men ons niet vergeten was daar." Cgp2, CGp7: " ik heb een klacht ingediend bij een mensenrechtenorganisatie, omdat ze me niet de kans geven om in Tsjetsjenië te wonen, dat ze mij, mijn man en mijn gezin vervolgen", CGp9, CGp10: "dat was mijn vraag ook, of ze konden nagaan wat de oorzaak was, wat de aanklacht was, dat we de eerste keer ook waren gevlucht om dezelfde redenen). Er werd u immers telkens slechts gevraagd waar uw man was en u weet niet waarom u precies gevisieerd werd (CG p8-9, p12). Er dient nogmaals benadrukt te worden dat deze redenen reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd en u hieromtrent geen bijkomende overtuigende verklaringen leverde. Integendeel, de door u ondernomen terugkeer en de administratieve handelingen van uzelf en uw echtgenoot bij de Russische autoriteiten, waaronder de Russische ambassade, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van jullie vermeende vrees.

Er kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw beroep op de mensenrechtenorganisatie Objectiv weinig overtuigend zijn. Zo zou u na de tweede militaire inval in het appartement waar u met uw moeder verbleef, samen met uw moeder naar de mensenrechtenorganisatie Objectiv zijn gegaan om hulp te zoeken. U weet niet hoeveel mensen er werken en komt bij de beschrijving van hun kantoor spontaan niet verder dan: "dat is in een huis gelegen, niet zo'n gebouw, in een gewoon huis" (CG p10). Nadat u er met K.(...) S.(...) sprak zou ze haar skype-adres aan u hebben verstrekt ten einde contact te kunnen houden (CGp11). U heeft hier echter naderhand geen enkel gebruik meer van gemaakt om uw zaak op te volgen (CGp11, CGp14), wat wijst op een opvallende desinteresse van uwentwege. U haalt ter vergoelijking aan dat niemand via de telefoon over zoiets wil praten, en dat u de skype-gegevens van K.(...) S.(...) niet heeft bewaard (CGp15), wat geen redelijke verschoning is, gezien de cruciale rol die haar organisatie voor u gespeeld heeft (CGp11) en het feit dat u zelf hulp zocht bij hen. Van een tweede persoon van Objectiv die naar uw indruk een belangrijke rol heeft gespeeld kent u geen naam (CGp12). Het niet opvolgen van uw klacht of het onderzoek door Objectiv en uw erg vage antwoorden met betrekking tot de mensenrechtenorganisatie dragen verder bij tot de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen bij uw terugkeer, en ondermijnen tevens de bewijskracht van het door u voorgelegde document. Dit document vertoont bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter: volgens uw verklaringen stuurde u immers uw moeder doelbewust naar de organisatie omdat uw advocaat hier in België u vertelde dat u voor uw asielaanvraag documenten moest kunnen voorleggen (CG p14). Bovendien bevat het document weinig tot geen details van uw asielrelaas, wat gezien de aard en het doel van het document opmerkelijk is. Ook uw verklaringen over hoe u het bewuste document in handen hebt gekregen zijn opvallend vaag. Zo stelde u dat het met een chauffeur van een minibus in België aankwam (CG p14). U weet niet hoe de chauffeur heette, kan niet meer zeggen wanneer u het document precies verkreeg, en u verklaarde opvallend genoeg dat het opsturen van het document gratis was (CGp14), wat eveneens weinig aannemelijk is binnen de gegeven context.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw moeder hoogst opmerkelijk. Zo gaf u aan dat uw moeder permanent verblijf houdt in Moskou, waar ze medische verzorging geniet. Echter, volgens uw verklaringen zou ze na de dood van haar broer naar Tsjetsjenië vertrokken zijn, en reisde ze sindsdien regelmatig tussen Grozny en Moskou. Uw moeder zou wel in Grozny aanwezig geweest zijn toen u er tijdens uw verblijf door de ordediensten werd ondervraagd en meegenomen. Desalniettemin zou uw moeder na uw vrijlating en uw vertrek naar België nog steeds in Tsjetsjenië gebleven zijn (CGp6). Gezien haar aanwezigheid bij de invallen van ordediensten (CG p8-9), en de familiale band die er tussen u beiden bestaat, is het hoogst opmerkelijk dat uw moeder ondanks de ernstige feiten, waar ook zij bij betrokken was, niet onmiddellijk naar Moskou terugkeerde, maar integendeel nog langer in Tsjetsjenië bleef. U heeft hiervoor geen verklaring en heeft zich daar evenmin over geïnformeerd tijdens uw laatste contact met uw moeder in april 2014 (CG p6), wat opvallend is.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de omstandigheden van uw terugkeer weinig aannemelijk zijn. Zo stelde u mee gereisd te zijn van België naar Grozny met een man die u op de Russische ambassade leerde kennen. U kent echter zijn naam niet (CGp5). Gevraagd naar zijn woonplaats geeft u aan deze niet te kennen, en voegt hier aan toe: "dat zijn chauffeurs van minibussen die zo'n traject doen" (CGp5). Nochtans verklaarde u eerder dat u gratis mocht meerijden, en kan u geen antwoord geven of de chauffeur in kwestie beroepshalve het traject Brussel – Grozny aflegde (Ibid.). Bovendien mag van een chauffeur van een minibus, die mensen over lange afstand vervoert en ook u en uw zoontje in Grozny afzette worden verwacht dat hij geld vraagt

voor dit transport. Ook de door u afgelegde reisroute kon u niet schetsen, wat gezien uw eerdere reizen evenmin aannemelijk is (CGp5). Uw verklaringen betreffende de gang van zaken en uw vage verklaringen over de chauffeur die u naar huis bracht zijn dan ook weinig geloofwaardig. Er dient benadrukt te worden dat u tot op heden geen enkel document wist voor te leggen dat uw terugkeer en de wijze waarop dit verliep staft. Bovenstaande elementen doen vermoeden dat u informatie betreffende uw terugkeer naar de Russische Federatie achterhoudt.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u uw jongste kinderen R.(...) en A.(...) in dit document liet inschrijven op 21 februari 2012 oftewel zo een anderhalf jaar voor uw verklaarde terugkeer naar Tsjetsjenië.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot, het internationale paspoort van uw echtgenoot (uitgereikt door de Russische ambassade in Brussel in 2011) bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het is opvallend dat u deze binnenlandse paspoorten nu wel weet voor te leggen, hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog verklaarde dat ze door de smokkelaar werden afgenomen. Volgens jullie verklaringen zouden de binnenlandse paspoorten naar jullie adres in Tsjetsjenië zijn gestuurd, waar ze pas eind 2010 zouden zijn toegekomen. U zou de paspoorten vervolgens –wederom- via een chauffeur van een minibusje in België hebben ontvangen. Dat u deze binnenlandse paspoorten pas begin 2011 zou ontvangen hebben, zijnde luttel weken na het definitieve arrest van de RvV van eind november 2010, is wel erg opmerkelijk, te meer daar uit de stempels in deze paspoorten blijkt dat u in 2006 een internationaal paspoort uitgereikt kreeg, hetgeen nadien in onduidelijke omstandigheden en op een onbekend tijdstip opnieuw geannuleerd zou zijn. Deze vaststelling is relevant, aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag het bezit van een internationaal paspoort steeds categoriek ontkend heeft (gehoorverslag eerste aanvraag dd 20/11/2008 p5, gehoorverslag dd 17/04/2008 p3, verzoekschrift gericht aan de RvV), zonder enige melding te maken van de aanvraag en uitreiking van een reispaspoort in 2006, noch de annulatie ervan.

Er dient benadrukt dat documenten slechts coherente, volledige, geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, met name indien uitgegeven in de noordelijke Kaukasus, bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit geldt evenzeer voor de door u voorgelegde verklaring van K.(...) S.(...) in naam van de mensenrechtenorganisatie Objectiv, te meer gezien de eerdere opmerkingen in verband hiermee (zie supra). Het uitgesproken gesolliciteerde karakter van het document en de opmerkelijk vage inhoud doen verder afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de medische problematiek van uw echtgenoot, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat in het kader van de aanvraag tot medische regularisatie in hoofde van uw echtgenoot werd besloten dat de aandoeningen beschreven in de door u voorgelegde medische attesten niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Bijgevolg stelt de DVZ vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot de verlenging van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2, 51/8, 50 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 32 van de Richtlijn 2005/85 van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 21 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie en het beginsel van non-discriminatie die elke discriminatie verbieden, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, en de artikelen 3 en 13 van het EVRM, alsook artikel 47 van de Handvest, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garanderen, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet niet mag toepassen op huidig geval aangezien zij naar haar land van herkomst is teruggekeerd en dan meerdere maanden later opnieuw is gevlucht om een asielaanvraag in België in te dienen op basis van nieuwe vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer is geweest. Verzoekster wijst erop dat de nationale wetgeving wat betreft de "nieuwe asielaanvraag", of "volgende asielaanvraag" en de specifieke procedure ervan de omzetting vormt van de richtlijn 2005/85, meer bepaald van artikel 32, dat luidt als volgt: "Indien een persoon die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voor zover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen." Dit wordt ook expliciet vermeld in het wetsontwerp (doc 53 2555/001), in het bijzonder in de artikelen 9 en 14 (in bijlage aan het verzoekschrift). Verzoekster meent dat zij geen "nieuwe asielaanvraag" of "volgende asielaanvraag" heeft ingediend in de zin van deze wetsbepalingen. Zij wijst erop dat zij naar haar land van herkomst is

teruggekeerd, waar zij nieuwe problemen heeft gekend. Zij is dan pas naar België teruggekomen en heeft asiel aangevraagd. De nationale wetgeving dient toegepast te worden rekening houdend met de Europese normen die zij bedoelt om te zetten, aldus verzoekster, die van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze normen heeft geschonden door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet toe te passen daar deze normen niet bedoeld zijn voor situaties zoals *in casu*.

Verzoekster wenst er verder op te wijzen dat zij gediscrimineerd wordt door het feit dat zij op dezelfde manier behandeld wordt als asielzoekers die een volgende/nieuwe asielaanvraag hebben ingediend (zonder het grondgebied te hebben verlaten), hoewel zij zich in een verschillende situatie bevindt. Deze discriminatie veroorzaakt nadelen voor haar, daar zij over een kortere beroepstermijn beschikt, alleen de "nieuwe elementen die de kans groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling" door het Commissariaat-generaal onderzocht werden, zij niet beschikt over hetzelfde regime (inbegrepen alle waarborgen) die verbonden zijn aan de gewone procedure, enz. Daardoor (en in het bijzonder omwille van de zeer korte beroepstermijn, gekoppeld aan de complexiteit van haar beschermingsaanvraag, de nood aan vertaling voor de betrokkenen,...) wordt volgens verzoekster ook haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden.

Verzoekster vervolgt dat het Commissariaat-generaal bovendien de artikelen 3 en 13 EVRM (alleen en gepaard met de motiveringsplichten) schendt daar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal als enige overheid bevoegd is om dat risico te onderzoeken (behalve wat betreft de 9ter-aanvragen). Bovendien merkt zij op dat een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal automatisch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 7 – bijlage 13quinquies van het Koninklijk besluit). Een verwijderingsmaatregel mag niet genomen worden vooraleer het risico onder artikel 3 EVRM zorgvuldig en volledig onderzocht werd. Artikel 3 EVRM stelt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Verzoekster benadrukt dat deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldig onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russe, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Verzoekster meent dat het hier gaat om substantiële onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld in de zin van artikel 39/2 par. 1 lid 2, 2° en dat de bestreden beslissing bijgevolg moet vernietigd worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, voert verzoekster onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid niet de overhand mag krijgen op de nood aan bescherming van een asielzoeker. Zij herhaalt haar vluchtmotieven, namelijk dat zij door de autoriteiten wordt gezien als iemand die banden heeft met de rebellen en dat zij en haar gezin worden beschouwd als "verraders". Verzoekster stelt dat zij daaromtrent gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en dat zij bereid is verdere inlichtingen te geven indien de voorgelegde elementen onvoldoende zouden zijn.

Zij wijst er voorts op dat de Raad in eerdere arresten al vastgesteld heeft dat een terugkeer naar Tsjetsjenië, na het indienen van een asielaanvraag in Europa, een verhoogd risico inhoudt op vervolgingen bij een terugkeer. Zij merkt op dat deze situatie bovendien bevestigd wordt in de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CEDOCA, Subject Related Briefing, Fédération Russe / tchéchénie : conditions de sécurité pour les tchéchènes qui rentrent de l'étranger, 6 décembre 2012) en waarnaar wordt verwezen in het door haar in onderhavig verzoekschrift vermelde arrest van de Raad. Verzoekster verwijst in dit verband bijkomend naar recente

(mensenrechten)rapporten en een arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (arrest EHRM, I.K. c/ Austria van 28 maart 2013, req. n°2964/12). Zij besluit uit dit alles dat terugkerende asielzoekers duidelijk worden geïsoleerd en slachtoffer zijn van talrijke schendingen van hun grondrechten. Vermoende banden met de rebellen maken de situatie nog erger en zijn ook vaak als voorwendsel gebruikt, aldus nog verzoekster.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Doc 53 2555/001) en het arrest Case of I.K. v. Austria van het EHRM van 28 maart 2013.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0810097BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoekster meent dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet niet mag worden toegepast aangezien zij naar haar land van herkomst is teruggekeerd en dan meerdere maanden later opnieuw is gevlucht om een asielaanvraag in België in te dienen op basis van nieuwe vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer is geweest en zij aldus geen “nieuwe asielaanvraag” of “volgende asielaanvraag” heeft ingediend, kan zij niet worden gevolgd. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekster meent kan uit de richtlijn of de Belgische wetgeving niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing ten gronde moet nemen indien de vreemdeling een meervoudige asielaanvraag indient nadat hij naar zijn land van herkomst terugkeerde. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzoekt bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

Zo verzoekster aldus kritiek uit op het concept van ‘een meervoudige asielaanvraag’, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, en het feit dat dit concept ook wordt toegepast op asielzoekers die zijn teruggekeerd naar hun land van oorsprong, en zij meent dat zij gediscrimineerd wordt door het feit dat haar asielaanvraag op dezelfde manier behandeld wordt als deze van asielzoekers die een volgende/nieuwe asielaanvraag hebben ingediend zonder dat zij het grondgebied hebben verlaten, wijst de Raad erop dat zij hiermee in wezen de genoemde bepaling van de vreemdelingenwet zelf viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek kan evenwel niet in aanmerking worden genomen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking op nieuwe gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Zij zou immers bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië zijn lastiggevallen door de ordediensten omwille van de motieven aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag. Deze vluchtmotieven werden zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad (arrest nr. 51 944 van 29 november 2010) ongeloofwaardig bevonden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat *in casu* geen elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekster worden aangereikt, waaronder een document van objectiv, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt. De motieven waarop dit besluit gegrond is worden uitvoerig en gedetailleerd weergegeven in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt

immers in wezen niet verder dan het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Het hoeft geen betoog dat een dergelijk verweer niet dienstig is en verzoekster hiermee aldus niet vermag afbreuk te doen aan de omstandige motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster zich nog beroept op een hoger risico op vervolging bij een terugkeer na het indienen van een asielaanvraag in Europa, slaagt zij er evenmin in te overtuigen. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekster met haar jongste kind, na haar eerste weigeringsbeslissing, in augustus 2013 zou zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië, waar zij met haar moeder in haar appartement verbleef. In dit verband heeft verzoekster geenszins enig probleem aangehaald dat louter verband houdt met of veroorzaakt zou zijn door haar verblijf en asielaanvraag in Europa. Verzoekster haalde enkel problemen aan die rechtstreeks verband houden met de asielmotieven van haar eerste aanvraag, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij probleemloos beroep kon doen op de Russische ambassade in Duitsland om reisdocumenten te bekomen en dat zij zich ook bij haar terugkeer probleemloos kon wenden tot de plaatselijke autoriteiten om er een internationaal paspoort aan te vragen en haar kind te laten inschrijven in haar binnenlands paspoort. De door haar aangehaalde vrees voor vervolging bij een terugkeer omwille van haar verblijf/asielaanvraag in Europa, kan dan ook geenszins ernstig worden genomen. Dit klemmt des te meer daar verzoekster nu pas in de procedure een dergelijke bijkomende vervolgingsvrees opmerkt, hoewel zij nooit eerder in de procedure van een dergelijke vrees bij terugkeer gewag heeft gemaakt en zij zelfs vrijwillig na haar eerste asielaanvraag is teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

Hoe dan ook, wijst de verwerende partij er in de verweernota terecht op dat slechts enkele bronnen aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico te lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd. In het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd gevoegd aan de verweernota, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of

enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat deze geen precedentwaarde heeft en dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

2.10. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan de verweernota, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de medische problematiek van uw echtgenoot, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat in het kader van de aanvraag tot medische regularisatie in hoofde van uw echtgenoot werd besloten dat de aandoeningen beschreven in de door u voorgelegde medische attesten niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Bijgevolg stelt de DVZ vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot de verlenging van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, een volledig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een mogelijke onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst en heeft onderzocht of een mogelijke verwijderingsmaatregel om deze reden al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle elementen betrokken die door verzoekster werden aangereikt, met inbegrip van de problemen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de medische problematiek van haar echtgenoot. Dat de commissaris-generaal een mogelijk risico zoals bepaald in artikel 3 EVRM niet zorgvuldig zou hebben onderzocht, kan dan ook niet worden volgehouden.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Waar verzoekster in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS